

[Viggo Starcke.]

væsen gennemført. De store planer, som nu realiseres igennem det store forlig om folkepensionen, ville have været meget nemmere at realisere, hvis man forinden havde sørget for, at der var et sikkert og hæderligt pengevæsen i Danmark. Dette, at der er skabt usikkerhed overfor pengevæsenet, influerer på opsparingen, idet almindelige mennesker, når de har deres fornufts fulde brug, ræsonnerer som så, at når værdien af pengene forringes, er der ikke megen mening i at spare op, idet man i fremtiden kun får udbetalt de tre fjerdedele eller halvdelen af det, man har sparet sammen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte i dag, at den bedste politik ville være at underbygge pengenes værdi, og det er jeg enig med det ærede medlem i; men han glemte at oplyse, at venstre tre gange har været med til at nedskære kronen, ligesom socialdemokratiet tre gange har været med til at nedskære kronen, og ligesom det radikale venstre tre gange har været med til at nedskære kronen. Alle tre devalueringer har disse tre partier deltaget i. De konservative deltog ikke i Kanslergadeforliget og kun i noget reduceret skikkelse i den sidste devaluering, men de har til gengæld æren af, at det var dem, der satte gang i denne politik, idet det jo var Christmas Møller, som i sin tid, i 1931, begyndte at tale om at slække på kronen.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen skrev den 12. juni en kronik i „Politiken“, hvoraf jeg gerne med den højtærede formands tilladelse vil citere et par sætninger. Han talte om, at

„en vis koncentration af indkomsterne nu engang er nødvendig, hvis den fornødne opsparing skal finde sted.

Her kunne man nu spørge, om man ikke i højere grad kunne koncentrere opsparingen hos staten, så alle så at sige blev medejere af den“.

Og videre:

„jeg tvivler om, at der er nogen her i landet, der i de sidste ti år har arbejdet hårdere og mere stabilt for at sikre et betydeligt statsoverskud end jeg.“

Se, dette er jo den klareste statssocialisme, som står i det mest skærende misforhold til de synspunkter, venstres ordfører, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, fremførte i dag.

Hvor længe vil venstre følge det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens politik? Det ærede medlem er i sit inderste statssocialist og planøkonom. Han er den sorte skoles blege søn.

Man taler om, at forbruget er så højt i Danmark. Danmark har en relativt høj levestandard sammenlignet med de andre vestlige Atlantlande; det er vistnok kun Sverige og Schweiz, som var neutrale under krigen, der har en levestandard, der er højere end Danmarks. Men forbruget i Danmark er siden 1939 kun steget 8 pct., og da produktionen samtidig er steget 14 pct., kan forklaringen på vore vanskeligheder ikke ligge i, at forbruget kun er steget halvdelen af det, produktionen er steget. Ser man på det offentlige forbrug, som det giver sig udtryk igennem skatterne til staten og skatterne til kommunerne, er det i en periode, hvor det private forbrug er steget 8 pct., steget 600 pct. Det er dør, forbruget er for stort, og det er derfor, man skal sætte ind med store offentlige besparelser, med en begrænsning af de offentlige opgaver, så at pengene kan få lov til at blive ude i befolkningen, og befolkningen, der udfører arbejdet, kan få den stigning i forbruget, som er en naturlig nødvendighed og en naturlig følge deraf. Sidste år gennemførte man forbrugsbegrænsende skatter, og disse forbrugsbegrænsende skatter fordyrer leveomkostningerne og forhøjer priserne for arbejderne og for bønderne.

Venstre har under typografistrejken stærkt hævdet, at ytringsfriheden måtte værnes, og jeg er enig med venstre i, at såvel pressefriheden som ytringsfriheden må værnes. Men ytringsfriheden må også værnes her i det høje ting, og når grundlovens § 31 foreskriver, at valgloven skal sikre en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne, har man lov til at påstå, at det første, som vore tre største partier gjorde, efter at de havde gennemført den ny grundlov, var at bryde den, idet de lavede en valglov, der var grundlovsstridig, idet den ikke giver en ligelig repræsentation og ikke giver en repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne. Vi mener, at når et parti har så mange stemmer bag sig, at de kan vælge 1, 2, 3 eller 4 folketingsmænd, skal det have et sådant antal folketingsmænd, ellers krænger man grundloven gennem valgloven.